

[Korsgaard.]

op. Hvis man i det kommende udvalg ville slette ordene „hvor udsigten over hovedvejen ikke er fri“, var der dog en mulighed for, at den kommende lov kunne komme til at betyde nogen forbedring. Der vil så nemlig efter min mening kunne opsættes stopskilte på alle steder, hvor udsigten ikke er fri, med den virkning, tror jeg, at stopskiltet i så fald ville blive respekteret.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for den velvillige modtagelse, som i hvert fald et stort flertal af de ærede talere her i dag har givet dette forslag.

Det ærede medlem hr. Aage Knudsen betragtninger var af en sådan art, at jeg helt og fuldt kan tiltræde dem, og jeg skal i og for sig kun komme med den rent praktiske oplysning, at siden jeg fremsatte dette lovforslag, er hastighedsgrænsen blevet ophævet i Tyskland. Norge står altså alene tilbage med en hastighedsgrænse for personvogne, en omstændighed, der skyldes de særlige terrænforhold i Norge.

Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Bjerre vil gå ind for at søge lovforslaget gennemført i den foreliggende form, uanset at det ærede medlem i og for sig personligt erklærede sig som tilhænger af den ubetingede stopregel.

Det ærede medlem berørte spørgsmålet om vejbelysning. Dette spørgsmål henhører ikke under justitsministeriet, men under ministeriet for offentlige arbejder, men jeg skal gerne af det ærede medlems bemærkning tage anledning til at gøre også færdselsudvalget opmærksom på dette spørgsmål.

Det ærede medlem fremsatte som en af sine betænkeligheder angående reglen om det modificerede stop, at det i mange tilfælde ville medføre at der opstod en vis bevismangel, når sagen kom frem til endelig bedømmelse. Jeg kan ikke se andet, end at den bevismangel, det ærede medlem pegede på, jo også vil opstå, hvis man indfører en regel om ubetinget stop. Det er sådan, at den, der har stoppet, skal sætte i gang igen på et eller andet tidspunkt, og hvis man ikke

har set, at han har stoppet, får man vanskeligt ved at bevise eller modbevise det.

Det harmonerer forsåvidt også med, hvad det ærede medlem hr. M. Sig Steffensen sagde. Det ærede medlem gav tilslutning til lovforslaget og kom med en yderst rigtig betragtning imod reglen om ubetinget stop: de skal jo i gang for at komme ind på en hovedvej. Det er det, der er sagen, og derfor medfører det i mange tilfælde, at den praktiske konsekvens af reglen om ubetinget stop ikke vil ligge meget langt fra, eller i virkeligheden vil være overensstemmende med den situation, der vil fremkomme, hvis vi har en regel om betinget stop.

Iøvrigt skal jeg forsåvidt tilslutte mig det ærede medlem hr. Bjerres betragtninger om, at trafikintensiteten kan stige så meget, at det kan være, at vi, når vi når frem til at diskutere hele revisionen af færdsels- og motorlovgivningen, har en anden situation end den, vi har i dag, og så kan vi diskutere andre regler vedrørende indkørsel på hovedvej end dem, der her er foreslået. Vi opnår i hvert fald det nye i forhold til situationen i dag, at vi bringer vore gældende lovbestemmelser i overensstemmelse med de bestemmelser, man har i de lande, med hvilke vi har trafikal forbindelse. Der er forsåvidt iøvrigt den lille pudsigheid, at det ærede medlem hr. Bjerre i sin argumentation imod den betingede stopregel fremsatte spørgsmålet: Hvorfor skal vi være så bange for eller have en sådan angst for at fastsætte en regel; hvorefter vi ubetinget skal holde tilbage? Sagen er netop den, at reglen går ud på, at man skal holde tilbage, at man har vigepligt, men det, vi viger tilbage for, det, vi ikke ønsker, er at påbyde en ubetinget pligt til stop, hvor der ikke er en rimelig grund til det i den foreliggende situation.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Gelting-Hansen i, at det i de tilfælde, hvor vi får en tavle med absolut stop, må være en realitet. Påbudet må overholdes; det må påses, at der virkelig stoppes i disse tilfælde.

Jeg kan iøvrigt oplyse, at jeg overvejer, om man skulle gøre, ligesom man gør det i England og visse steder i Amerika i særlig